

Kate A. Boormanová

OHĚŇ SRDCE

HOST

Kate A. Boormanová

OHĚŇ SRDCE

Kate A. Boormanová

OHĚŇ SRDCE

BRNO 2017

Copyright © 2016 by Kate Boorman

Cover photo credit: autumn color of leaves by whitey
([www.flickr.com/photos/whitefield_d/5211692092/in/
album-72157625352492589/](http://www.flickr.com/photos/whitefield_d/5211692092/in/album-72157625352492589/)), CC BY 2.0, modified

Translation © Markéta Polochová, 2017

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2017
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-358-6 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-359-3 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7577-360-9 (Formát MobiPocket)

KAPITOLA PRVNÍ

Les hladoví.

Rozevívá čelisti a celé nás polyká.

Stromy se slévají jeden do druhého, do jediné šmouhy. Stíny krvácejí, jsou temné a černé. Není odsud vidět slunce ani nebesa. Jenomže kromě hrozeb — praskání větviček a vrčení neviděných šelem — nám temný les nabízí ještě jedno:

Možnost utéct.

Svaly se napínají, plíce hoří. Obíhám propletenec křovisek a schovávám se pod zelené větve stromů. Nemocnou nohu táhnu za sebou. Ve spáncích mi buší.

Cítím za sebou pronásledovatele. Jako by mi někdo horce dýchal na krk. Když se dostanu přes spadlý kmen, tenká větvička mě prudce uhodí do tváře. Musím se kousnout do rtu, abych nevykřikla.

Spatřím namodralý záblesk po své levici. Chlapec příbližně mého věku — snad někdo z Matisiných lidí — prchá stejně jako já.

Na zlomek vteřiny spatřím jeho oči — jsou jasné a odhodlané, jako by si byl jistý, že se mu podaří uprchnout. A teď, jako by snad chtěl dostát mým myšlenkám, přidá do kroku

KAPITOLA PRVNÍ

a zmizí. Chci ho následovat, ale ne, to by byla hloupost. Nejsem zdaleka tak rychlá jako on. Jenom bych je přivedla na jeho stopu.

Klopýtnu, zastavím se a znovu promyslím plán útěku. Mohla bych se dostat zpátky k Matisině vesnici a někde se v ní schovat? Zamířím na severozápad. Chystám se obkroužit široký oblouk a vrátit se po vlastní stopě. Náhle se těsně za mnou ozve nějaký zvuk.

Otočím se, ale nespátřím nic, jen řadu stromů. V hloubi duše to však vím: viděli mě.

Pospěš si.

Zoufale se rozhlédnu po lese, který mě obklopuje. Mokřad po mé pravici několik kroků ode mě ustupuje a země se svažuje do prudké rokliny. Ke svahu se tiskne skupinka smrků s nízkými hustými větvemi. Není kam dál běžet, svah je příliš příkrý, a kdybych se zřítila dolů, něco bych si zlomila, to je jisté. Když se tam schovám, ocitnu se v pasti.

Nemám už čas.

Vrhnou se za stromy, klesnu k zemi a snažím se s ní splynout, aby mě nebylo vidět.

Přinutím se ovládnout splašený dech.

Ticho.

Pot mi stéká čůrkem po krku a také pod vlasy, i dlaně mám vlhké a ulepené. Otřu si je do mechu a opatrně se nadechnu. Horečný tlukot srdce konečně polevuje a přechází z trysku do klusu.

Nic než ticho.

Proběhl kolem?

Chci to zjistit a trochu nadzvednu hlavu.

„Seš mrtvá.“

Srdce se mi zastaví. *Kde* —? Zvednu se na kolena a pozorně zkoumám okolní stromy. Potom koutkem oka zachytím pohyb.

Tom se na mě dívá skrz hledí své milované pušky. Nestojí ani deset kroků ode mě.

„Prásk,“ řekne a usměje se na mě.

Při pohledu do jeho jasně modrých očí se zamračím. „Neměl by ses mě dotknout?“

„Vidím tě přímo před sebou. Dotek nebude třeba.“

„Vždyť beztak není ani nabitá.“

„Jasně že není. A stejně seš mrtvá.“

Zakleju a vyhrabu se na nohy. Z rukou si opráším hlínu a jehličí. „Na tuhle hru nejsem dost rychlá.“

„To teda nejsi,“ souhlasí Tom, přestane na mě mířit a skloní zbraň. „Ale pohybovala ses tiše. Musel jsem jít po tvé stopě.“

Podívám se na pochroumanou nohu. Ten hoch, který mě předběhl, bude pro svého pronásledovatele představovat daleko obtížnější cíl. Ale hádám, že už to, že mě nebylo slyšet, je vlastně pochvala.

Vzpomínám si, jak jsme se před třemi lety podobně proháněli kolem naší pevnosti. Jenomže pak, toho dne, kdy se všechno změnilo, jsem se vydala do lesů hledat Matisu. Prodírala jsem se křovím, které mi trhalo kůži i oblečení, jako když kroupy pronikají dýňovými květy. A Matisa se mi neustále vzdalovala, pohybovala se neslyšně jako sluneční paprsek. Ale život s jejími lidmi, *osanaskisiwak*, mě během posledních pár týdnů naučil pohybovat se v lese daleko tišeji. A naučila jsem se také daleko lépe naslouchat a pozorovat.

Ovšem na to, abyste se mohli stát jedním z jejich válečníků, potřebujete také sílu a rychlost.

KAPITOLA PRVNÍ

Proderu se smrkovými větvemi a zamírím ke svému nejlepšímu kamarádovi. Tváře mu hoří, ale bude to spíš vzrušením ze hry než námahou, nedostala jsem se totiž daleko.

„Díky,“ řekne Tom. „Bylo to fajn cvičení.“

Odfrknu si. „To těžko.“

„Každá troška praxe pomůže.“ Říká to s takovou vážností.

Trochu nakloním hlavu. „Nejsem si jistá, jestli tohohle Toma ještě vůbec poznávám.“

„Jakého Toma?“

„Toho, který je posedlý svými bojovými dovednostmi.“

„Jenom si je chci prověřovat. Ale samozřejmě doufám, že je nebudu muset nikdy skutečně použít.“

„To ti tak budu věřit,“ dobírám si ho a na rtech mi pohrává úsměv.

„Vážně. Už té smrti kolem nás bylo za poslední dobu víc než dost.“

A můj úsměv je ten tam.

Mluví o krvácení — nemoci, která přežívá v „menších tekoucích vodách“. Jenom tohle léto si vyžádala životy více než dvanácti Matisiných lidí.

„Zvěsti, které se šíří, nabývají na síle,“ dodá měkčím hlasem.

V hrudi se mi okamžitě rozlije známé znepokojení.

Když jsme před několika týdny společně s Matisou, Isim a Tomem dorazili do vesnice a přinesli zprávu, že Dominion — lidé, kteří vládou na východě — se chystá na cestu sem, okamžitě vypukly přípravy na možnou bitvu. Matisini lidé si už delší dobu uvědomovali přítomnost skupiny, která přemohla a povraždila První národy na východě. Dosud však měli páku, která měla nájezdníky zastavit: lék proti krvácení.

Léčitelský okruh, do něhož Matisa patřila, strážil lék dlouhé roky. Měli v plánu vyjednat s jeho pomocí mír, až se nájezdníci jednoho dne objeví. Byla to jejich nejlepší a jediná možnost proti brutálním zbraním v rukou Dominia. Tomu, aby ochránili tajemství tohoto léku, zasvětili všichni členové okruhu vlastní život.

Nedávná úmrtí způsobená krvácením měla dvě možná vysvětlení: buď oběti lék neužívaly, anebo je něco pravdy na zvěstech, o nichž právě mluvil Tom, a lék přestal účinkovat. Pokud by platila druhá možnost, k žádnému vyjednávání by nedošlo a Tom by své schopnosti nakonec přece jen musel prokázat v krvavé válce.

Všichni bychom museli bojovat.

Změním téma. „Co bude následovat?“

„Po tomhle? Procvičování střelby na cíl.“

Protočím panenky. „Jako bys něco takového potřeboval procvičovat.“

Tom se uculí. „No tak pojd',“ řekne a popadne mě za paži.

Zamíříme ke hřebenu, vyšplháme nahoru a vydáme se zpátky do vesnice. Soustředíme se, abychom si horu, jejíž tvar připomíná krunýř želvy, neustále drželi těsně před pravým ramenem — přesně tak, jak nás to učili obyvatelé vesnice. Lesy jsou tady uprostřed rozsedliny hodně husté, a jakmile se člověk odchýlí od správného směru, mohl by se snadno ztratit. Navíc tady číhají různá nebezpečí: drolivé útesy i velcí dravci. Přesto tu téměř nedochází k nehodám, Matisini lidé se totiž ve svém kraji velmi dobře vyznají. Jenže my s Tomem jsme tady noví a zabere nám daleko víc času než jen jedno léto, abychom si znalost místní krajiny dokonale osvojili.

KAPITOLA PRVNÍ

Matisin bratr Nishwa už čeká na planinách, kde se bude procvičovat střelba. Když se vynoříme mezi stromy, jenom zvedne tázavě obočí: „Jste zpátky tak brzy?“

„Tom by potřeboval rychlejší kořist.“

„Aha.“ Nishwa si rukou přejede po částečně vyholené hlavě. Tento stříh značí jeho novou funkci: stal se z něj cvičitel. Tuto pozici si vysloužil, když se mu podařilo dojet domů včas a zastavit lovce *osanaskisiwak*, kteří už se chystali vyrazit na každoroční výpravu. Varoval je před blížícím se nebezpečím a přiměl je zůstat ve vesnici a raději bránit údolí. Díky oholené hlavě by teď měl vypadat divoce a nebezpečně, ale jeho kulatá tvář je až příliš přátelská a úsměv přehnaně bezstarostný. „Tak dobře. To znamená, že se můžete utkat s ostatními.“ Jeho slova mě nechala chladnou. Vždycky budu příliš pomalá a neohrabaná na to, aby se ze mě stala válečnice.

Pohled upírám k jezeru. Podél břehu se k nám na kouřově šedém koni blíží osamocený jezdec. Eisu, Matisin bratranec.

Dloubnu do Toma loktem. „Příště můžeš cvičit s Eisuem.“

Tomův pohled se stočí k pohlednému jezdcí, ale okamžitě se zase odvrátí. Pokouším se skrýt úsměv. Tom se totiž do Eisua zakoukal. Nic mi sice neřekl, ale to ani nemusel.

„Byl by to pro tebe o dost rovnocennější soupeř,“ naléhám dál.

Teď už vidím i Matisu. Vynořila se zpoza linie stromů na vzdálenější straně plání. Rukou si stíní oči proti zapadajícímu slunci a mává na mě.

„Uvidíme se později?“ loučím se s Tomem.

„Ještě jednou díky, Em.“ Jeho pohled je však pevně přikovaný k Eisuovi.

Otočím se, a tentokrát už se mi nepodaří úsměv skrýt. Dobře vím, co Tom cítí. Vím, jaké to je, když se vás někdo dotkne a vy máte kůži na celém těle okamžitě jako v plamelech. Když vysloví vaše jméno a vám se srdce rázem rozbuší jako zvon... Zadržím dech a potlačím náhlou vzpomínku na Kanea i na to, kolikadenní cestu bych musela urazit, abych k němu doputovala.

Namísto toho se soustředím na Matisu. Když se k ní přiblížím, všimnu si zvířete, které se skrývá kousek od ní ve stínu stromů. Je to pohublý pes, samé žebro a povislá kůže. Matisa natáhne ruku. Něco v ní má. Pes se rychle přiblíží, popadne to do tlamy a stejně rychle zase odběhne.

Držím se v uctivé vzdálenosti. „Čí je to pes?“ Psi jsou pro mě zatím noví a tak moc se podobají vlkům, že se v jejich blízkosti stále ještě necítím příliš bezpečně.

Matisa pokrčí rameny. „Zdá se, že nemá domov. Je to fenka, možná že utekla od smečky.“

Sleduji, jak fena rozkousává zbytek jídla, který jí Matisa podala. Potom zvedne hlavu, podívá se na Matisu a olízne si tlamu. „To nemáš strach, že tě kousne?“

„Ale ona mě nekousne,“ namítne Matisa. „Jenom hledá přítele.“ Potom vytáhne další jídlo a hodí ho fence. Ta ho zachytí ve vzduchu. Srdce mi poskočí. „Přítele, který bude mít něco k snědku.“

„Chtěla jsi se mnou mluvit?“

„Ano,“ odpoví. Fenka se znovu přiblíží, ale Matisa už pro ni nic nemá. „Potřebujeme další léčivou mast.“

„Vážně?“ Míchám sice masti na rány, které bojovníci utrzí během cvičení, ale jsou tu i další, kteří je mohou nachystat. Nikdy to tolik nespěchá.

„A chtěla jsem ti povyprávět svůj sen.“

Aba.

Snažím se, aby se myšlenky, které se mi honí hlavou, nezrcadlily i v mém výrazu. V nitru ale cítím, že už jsem vyčerpaná a mám toho dost. Fenka nakloní hlavu.

„Tenhle mi připadá jiný,“ odváží se Matisa.

Připadá jiný.

Potlačím hlasitý povzdech. Matisa věří, že my dvě jsme ty dívky, o nichž vypráví legenda: dvě snící bytosti z různých dob, které dokážou její lid ochránit před katastrofou. To proto loni na podzim vyhledala naši pevnost, to proto jsme se společně vydaly na cestu k jejím lidem. Navíc to, že nás naše sny svedly dohromady tehdy a potom znovu, když se naše cesty nuceně rozdělily, mě přimělo uvěřit, že má pravdu. Domnívala jsem se, že když přijdeme sem, náš cíl a úkol se konečně vyjeví.

Jenomže od našeho příchodu uplynuly celé týdny a její sny se neustále opakují: běží lesem, něco hledá a všude kolem se nachází spousta zavražděných lidí z jejího kmene. Mně se zase pořád dokola zdá, jak Matisu pohřbívám do země kousek od naší pevnosti.

Vypadá to, že naše sny předpovídají smrt, takže nemůžu přijít na to, jak by nám měly pomoci zabíjení a umírání zabránit.

Matisa čeká na moji odpověď.

„Samozřejmě, pověz mi o něm.“ Přinutím se k úsměvu, ale ona jenom tázavě pozvedne obočí — vždycky totiž pozná, co si myslím — a v jejích očích se mihne záblesk zoufalství. Píchne mě u srdce. Od chvíle, kdy se loni na podzim zjevila u naší pevnosti, se Matisa hodně změnila. Tehdy se vynořila

odnikud, bojovnice s jiskrným pohledem plná tajemství i nových možností. Teď jí ale přemáhají těžkosti a tlačí jí ramena k zemi.

V duchu si spílám, že jí teď ke všemu přidělávám starosti i já. Narovnáám se a natáhnu k ní ruku. „Chci o něm slyšet všechno.“

Napjaté rysy v její tváři se okamžitě uvolní. „Je čas na večeři.“ Chytí mě za ruku a ukáže k vesnici. „Můžeme si promluvit u jídla.“

Koutkem oka sleduji fenku, která zůstala kousek za námi. Pak se však připlížila blíž a ostražitě, přesto ale s nadějí po nás pokukovala. Někoho mi tím připomněla...

Myšlenka na něj však okamžitě zmizí, protože si všimnu, že se k nám blíží dva chlupci na koních. Projedou kolem nás rychlým klusem. Zastavím se a otočím se za nimi. Sleduji, jak podpatky bodají koně do slabin a pobízejí je k trysku. Řítí se přes pláň směrem k jezeru. Tak silní. Tak rychlí.

Matisa si mě pozorně prohlíží. Otočím k ní hlavu. „Co je?“

„Přemýšlela jsem,“ řekne. Fenka se k ní přiblíží, čumák jí vrazí až k ruce a začne ji očichávat, až jí nakonec olizuje sůl z dlaně. „Možná bys to měla znovu zkusit.“

„Myslíš jezdit na koni?“ Na jaře, než jsme se vydali na cestu k jejímu domovu, se mě to Matisa ještě u nás v pevnosti pokoušela naučit. Tehdy jsem si byla jistá, že to dokážu. Vlastně jsem si tehdy byla jistá spoustou věcí: že naše cesta bude dobrodružná a vzrušující a že právě začíná můj nový život po boku Kanea. Jenomže výprava se změnila v jedno velké neštěstí. Kane se teď stará o své malé brášky, kteří přišli

cestou o mámu, v bezpečí vesnice nových přistěhovalců — celé dny cesty odsud a ve společnosti různolící dívky jménem Genya. Věci se nakonec nevyvinuly tak, jak jsem si je vysnila. Takže to, že neumím jezdit na koni, je ještě ten nejmenší ze všech nezdarů.

„Předtím jsme měli hodně naspěch,“ řekne Matisa. „Mohla by ses učit na mírnějším koni a od lepšího učitele, než jsem já.“

Přemýšlím o tom. Miluji ta zvířata: jejich dokonale hladké linie, silné svaly, příjemně zemitou vůni a laskavé oči. Vzpomínám si, jak plná života jsem se cítila, když jsme se na koních tryskem řítili kaňonem a pokoušeli se ujet blížícímu se dešti. Zároveň si ale vybavuji, jak jsem nadskakovala na Matisině kobyle a po dvou dnech cvičení měla úplně bolavé vnitřní strany stehen. Vzpomínám si i na to, jak našťvaný byl na svoji milovanou Matisu Isi, když se nechtěla vzdát a učila mě dál. Stali se z nás přátelé a už na sebe nevrháme podezíravé pohledy, ale jeho poznámka, že jakákoli snaha naučit mě jezdit je bezvýsledná, mi v hlavě zní dodnes.

Povzdechnu si. „Nejsem si jistá, jestli by mi někdo nebo něco dokázalo pomoci.“

„Matiso!“ Otočíme se směrem, odkud se zvolání ozvalo. Mladá dívka spěchá rovnou k nám. Zastaví se, chvíli popadá dech, ale potom na Matisu okamžitě něco vychrlí v jejích jazyce. Matisa zaujatě naslouchá a přitom očima zkoumá pláně i říční břehy.

„Co se děje?“ zeptám se.

„Onemocněla další dívka.“

Ani se nemusím ptát, jestli jde o krvácení. Naléhavost v hlase i očích té mladé dívky hovoří jasně.

„Ostatní z vnitřního okruhu léčitelů jsou dnes venku a sbírají byliny,“ vysvětlí Matisa. „Jistě by rádi přišli, ale nemám čas je svolávat.“

Nemůžu jí nabídnout, že bych je shromáždila já. Všichni z okruhu jsou venku na tajných místech a sbírají léčivou rostlinu, která by Matisin lid měla chránit před krvácením. Jakmile ji sklídí, smíchají ji s dalšími bylinami, aby tak ochránili své tajemství. Ujišťují se tím, že se jejich znalost — ať už náhodou, nebo něčím úmyslem — nerozšíří mezi nově příchozí. K nimž se počítám i já.

Matisa se kousne do rtu. „Ta dívka nezůstane moc dlouho při vědomí.“

„Půjdu s tebou.“ Sice mi nedovolí, abych nemocnou navštívila, ale chci tam být aspoň pro Matisu.

„Musíme vyrazit ihned,“ nařídí Matisa. „Vzali ji na místo nerušeného odpočinku.“

Zoufale se s nimi snažím držet krok. Jdu kousek za Matisou. Míříme vstříc zapadajícímu slunci, které zalévá vrcholky hor krvavě červenou září. Kůže mě brní očekáváním. Nebo možná strachy.

Umírat na krvácení je rychlý, ale strašlivý proces. Většinou netrvá déle než půl dne nebo noci. Matisa nespěchá, aby dívku vyléčila, ani aby zmírnila její utrpení. Spěchá, protože pokud si s ní bude moct promluvit dřív, než dívka podlehne bolesti a horečce a upadne do bezvědomí, budeme moct snáze odhalit zdroj její nákazy. Navíc zjistíme, jestli je pravda to, čemu *chce* věřit okruh léčitelů — tedy že neuzívala lék —, nebo jestli nás lék přestal chránit.

Myšlenky mi víří hlavou v rytmu splašeně tlukoucího srdce. Šplháme nahoru za umírající dívkou.

KAPITOLA PRVNÍ

Zvěsti, které se šíří, nabývají na síle, vybaví se mi Tomova slova.

Po zádech mi přejede mráz.

Modlím se k Všemohoucímu, aby to nebyla pravda.

KAPITOLA DRUHÁ

Les se rozestupuje a dělá místo skalnatým útesům. Před sebou vidíme malou chatku stlučenou z kusů dřeva s vyklenutou střechou. Připomíná úl — stejně jako ostatní stavení na úpatí kopce. Místa nerušeného odpočinku pro ty, kdo potřebují trochu ticha a soukromí. Nejsme ani pět minut od neustálé vřavy vesnice. Ozývá se odtamtud smích, zpěv, výkřiky dětí i štěkání psů a ve vzduchu je cítit hutná vůně páleného dřeva, opékaného masa, koní i mokré trávy. Ale tady nahoře to člověku připadá na hony vzdálené.

Mladý muž — bratr nebo snad bratranec té nemocné dívky — stojí venku, jako by na nás už čekal. Košile, kterou má na sobě, je barvy nebeské modři. Tu mají místní lidé ve zvláštní oblibě. Na obou rukávech má lemování, které se leskne v zapadajícím slunci. Vlasy nosívají Matisini lidé většínou spletené do copu, někdy dokonce proplétané barevnými pruhy kůže nebo zdobené pery. On je má ale rozpuštěné a dlouhé, což je znak truchlení. Také on dobře ví, že Matisa sem nepřichází, aby dívce pomohla.

Vymění si několik vět ve svém jazyce. Když pak Matisa otevře dveře, spatříme světla a v nich i postavu ležící uvnitř na kůžích a kožešinách.

Třese se po celém těle.

Najednou jsem vlastně ráda, že mi není dovoleno vstoupit dovnitř.

Matisa se na mě obrátí. Z jejího obličejce není možné nic vyčíst.

„Počkám tady venku,“ ujistím ji a pološím jí ruku na paži.

Beze slova zmizí uvnitř. Když se za ní zabouchnou dveře, zase nás obklopí snášející se soumrak.

Podívám se na muže stojícího před stavením a pozdravím ho v jejich řeči: „*Tansi*.“ On na oplátku pouze zdvořile pokývne hlavou a potom odvrátí zrak. Podívám se stejným směrem jako on: dolů po stezce, kterou jsme sem s Matisou před chvílí vyšplhaly.

Odlesky vesnice jsou nad špičkami stromů vidět až sem. Na úpatí těchto neskutečných, vysokých hor se nacházejí domovy několika tisíc lidí. Na vzdálenějším konci údolí jsou k nalezení obdělána pole a záhony. Vedle nich se třpytí hladina jezera. Pro cizince, který tuto krajinu nezná, představují hory trčící do výšky v podstatě nepřekonatelnou překážku. Východní vstup do údolí navíc stráží několik hlídek. Zdá se, že tohle místo obrazem síly a nádhery.

Když se ale podíváte zblízka, zjistíte, že je v nebezpečí. Nemoc napadá jednoho člověka za druhým.

Zpoza dveří se ozývá změt šeptajících hlasů. Představuji si tu dívku, jak se snaží promluvit i přes napuchlý, krvácející jazyk. A najednou bych si ze všeho nejraději zacpala uši a rozběhla se zpátky do údolí.

Jenže potom mě zalije vlna studu. Můj strach totiž ničemu nepomáhá.

A přesto jsou dny, kdy mě prostoupí, zastíní mi myšlenky a já jako bych najednou nevěděla, kde je nahoře a kde dole. Právě v těch dnech mi strašlivě chybí Kane. Mám pocit, jako by mi vyrvali část mě samé a hodili ji napospas poryvům větru. V těch dnech se probírám vzpomínkami na něj: zoufale se snažím vybavit si jeho tvář, zvuk jeho hlasu i dotek jeho rukou. Snažím se ze všech sil zažehnout oheň srdce, které pro něj kdysi tak jasně a zářivě plálo, až jsem si myslela, že shoří na popel.

Začnu si mnout ruce, ani ne proto, abych se zahřála, spíš abych se zabavila nějakou činností, na niž se můžu soustředit. V tichosti stojím vedle toho muže. Říkám si, a není to rozhodně poprvé, že musím působit dost hloupě. V Matisině řeči neumím víc než několik jednoduchých slov a taky se stále ještě podivuji zvykům místních lidí. Jde o směsici dvou různých národů, stejně jako v naší pevnosti, ale navzájem se naučili svou řeč, což my jsme nikdy neudělali. Ne všichni tady sice umějí dokonale anglicky, většina je ale schopná se dorozumět. Když se *osanaskisiwak* naučili znát jazyk a zbraně Dominia, pomohlo jim to pochopit nebezpečí, před kterým je varovaly jejich sny. A to, že znají ochranu proti krvácení, jim mělo zaručit přežití.

Dívám se na světélkující údolí a snažím se znovu nabýt pocit klidu.

Nemůžu na něj ale dosáhnout, uniká mi jako utržený list unášený poryvem větru.

Uplyne snad celá věčnost. Matisa se objeví na zápraží. Položí dlaň na paži toho muže, pohledem mu vyjádří upřímnou soustrast a pokývne na mě, abych ji následovala.

Jakmile se znovu ocitneme v lese z jeho doslechu, zastavíme se, abychom si mohly promluvit. V pološeru leží na Matisiných očích stín. Dodává jí to ztrápený výraz.

„Včera vyšla z vesnice, aby našla své mladší bratry, protože zrovna v rokli lovili kozy,“ začne vysvětlovat. „Zapomněla si vak s vodou, a tak se napila z malého potůčku.“

„A co její bratři?“

„Ti měli vaky naplněné vodou odsud.“

„Nenapili se ze stejného potůčku jako ona?“

„Ne.“

„Takže to proběhlo stejně jako u všech ostatních úmrtí.“ Rodiny, s nimiž jsme mluvily, potvrdily, že předtím než se někdo z jejich milovaných nakazil, byl v lesích mimo vesnici.

„Ne,“ namítne Matisa. „Není to stejné jako v předchozích případech. Její matka mě ujistila, že všichni užívají lék pravidelně každý den.“

„Všichni příbuzní obětí nám přece tvrdili, že lék užívají každý den. Lidé z léčitelského okruhu věří, že to říkají jenom proto, aby si zachovali tvář.“

„Zeptala jsem se přímo jí. A oheň v jejích očích prozrazoval, že mluví pravdu — ona mi nelhala.“

„Ale...“ Do srdce se mi zabodne osten strachu. *Lék už nemá ochrannou moc.* „Jak se to mohlo stát? Když vaši lidé před dávnými časy ten lék objevili a přinesli s sebou až sem, zajistil vám přežití. A říkala jsi, že i mí lidé v pevnosti ten lék nevědomky užívali — a díky tomu jsme přežili *my*.“

„Tak to také bylo.“

„Ale jak potom —?“

Matisa zavrtí hlavou a na několik dlouhých chvil se odmlčí.

„Můj sen, ten ze včerejší noci,“ promluví nakonec. Hlas se jí zadržává, jako by těžko nacházela slova. „Jsem v lese, klečím na všech čtyřech a něco hledám, stejně jako předtím. Potom spatřím obrovský oheň. Léčivé rostliny jsou všechny v plamenech a shoří na popel.“ Matisa zavře oči. „A potom mě pohřbívají do hlíny poblíž vaší pevnosti.“ Zadržím dech. Právě to jsem viděla ve *svých snech* i já. „A ten pocit, který mám, když mě pohřbívají...“

„No?“

Matisa znovu otevře oči a zřímá se na mě zadívá. „Cítím smíření.“

Kousnu se do rtu. „Nemusí to znamenat to, co si myslíš.“ Ale hlas se mi chvěje. Už celé týdny mám obavu, že moje sny předpovídají Matisinu smrt.

Ta se na mě chabě usměje.

Vezmu ji za ruku a pevně ji stisknu. „Přijdeme na to, co ten výjev znamená,“ ujistím ji urychleně.

Přikývne, vyvlékne svoji ruku z mého sevření a vydá se z kopce dolů k vesnici.

Následuji ji: míříme domů, abychom si mohly konečně lehnout.

Já však dobře vím, že Matise se dnes v noci usnout nepodaří.

Mrtví v řece zpívají. Natočím hlavu a zadívám se na třpytivou vodní hladinu. Sluneční paprsky se od ní odrážejí tak jasně, že mě skoro oslepí. Chtěla bych je umlčet, zacpat si uši, abych neslyšela jejich píseň, ale nedokážu se ani pohnout.

Zdi pevnosti vrhají dlouhé stíny na strážní pláň, kde stojím. Zahlédnu postavu ležící v prachu na zemi.

KAPITOLA DRUHÁ

Je to Matisa. Pokožku má skvrnitou a plnou modřin. Obličej odulý a podlitý krví.

V ruce svírá léčivou rostlinu. Rozdrtí ji na prach a ten nechá pomalu propadnout mezi ochablými prsty.

Padnu na kolena vedle ní a hrabu v zemi: vytahuji celé hrsti hlíny a sypu je na ni. Snažím se Matisu pokrýt zeminou.

Potom se ozve dusot koňských kopyt. Výstřely. Koně. Ryk a volání.

Hlasy mrtvých mě volají.

Smiř se s tím.

Paprsky ranního slunce prostupují do pokoje oknem ve zdi přímo nade mnou, zrnka prachu tančí v dlouhém pásu světla a potom usedají na dřevěnou podlahu. Odrhnu jemnou příkrývku z bizoní kůže na stranu a posadím se na posteli. Matisina postel je prázdná, vím to, aniž bych se podívala. Jsem tady sama.

Pokaždé když se z toho snu probudím, cítím nepříjemné pálení po celém těle. Dnes ráno mě však přepadne ryzí děs.

Obuji si mokasíny a rychle se převléknu. V pokoji, kde společně s Matisou spíme, jsou postele naproti sobě. Na opačné straně místnosti je nezapálený, zvláště vyhlížející krb. Jeho komín tvoří dlouhý válec a oheň hořívá v kovové schránce za malými, těžkými dvířky.

Matisu vychovávali tady, v léčitelském domě, takže vyrůstala odděleně od rodiny. Noví členové uzavřeného léčitelského okruhu jsou totiž vybíráni už v útlém věku. Starší léčitelka potom vždy vychovává pouze jedno dítě. Matisu vychovávala Sokayawin, její teta a léčitelka v jedné osobě. Často jsou noví členové příbuzní někoho z vnitřního okruhu,

protože pokrevní pouto má zajistit loajalitu. Avšak skutečnost, že vás pro tak čestný úkol vyberou již v raném věku, je přinejmenším stejnou zárukou oddanosti. A tak všichni členové okruhu svůj slib oddaně střeží.

Všichni až na Matisu.

Když jsme odcházeli z pevnosti, prozradila mi tajemství léku. Dobře věděla, že pokud bych neměla jistotu, že jsou mí lidé před krvácením chráněni, nikdy bych pevnost neopustila. Byla však skálopevně přesvědčená, že musíme zůstat pospolu. Vlastně už tehdy, když se mě vydala hledat, neuposlechla nařízení okruhu. Oni totiž její sny nesdíleli, a proto se Matisa vydala na cestu na vlastní pěst. Bylo to vzpurné rozhodnutí, ale ne nepodobné Matisu. Dokonce už jako malá zkoušela trpělivost léčitelského okruhu: vyptávala se na každou maličkost a odcházela pryč, aby mohla v klidu popřemýšlet o odpovědích, které dostala, čímž se vyhýbala svým povinnostem.

Sokayawin Matisu z hloubi srdce miluje, a tak jí její svéhlavost vždycky odpouštěla. Je jasné, že Matisa měla už od útlého věku svoji hlavu. I když to znamenalo, že u některých lidí upadne v nemilost.

Možná právě proto mám pocit, jako bychom byly spřízněné. Proto se mi zdá, že mezi námi existuje spojení.

Najdu ji venku, jak pozoruje řeku. Spala jsem dlouho, slunce už vystoupalo nad kopce.

Postavím se kousek od ní a vrhnu na ni stín.

„Řekla jsi okruhu léčitelů o té dívce?“ zeptám se jí.

Matisa zvedne oči a přikývne. „Meyoni se postará o rychlý pohřeb. Není to sice správné, ale jinak to teď nejde.“ Okruh léčitelů je posvátný, a tak právě oni dohlížejí na obřady,

jakým je i posílání mrtvých na věčnost. Matisa mi prozradila, že některé rituály původně trvaly i několik dní. Poslední dobou ale počty úmrtí narostly a dodržovat je už není možné.

„Ale co říkali na lék?“

Matisa zavrtí hlavou a postaví se. „Sokayawin tam nebyla, a já bych si chtěla promluvit nejdřív s ní.“ Zvednu tázavě obočí. Mezi členy úzkého okruhu je totiž zvykem, že důležité záležitosti se projednávají za přítomnosti všech. „A chtěla bych, abys šla se mnou.“ S těmi slovy Matisa vyrazí.

Když dojdeme asi do poloviny vesnice, spatříme Toma a Eisua. Krácejí těsně u sebe, Tom je otočený k Eisuovi a pozorně poslouchá. Eisu má dlouhé, tmavé vlasy stažené dozadu, takže ještě víc vynikne jeho pohledný obličej, a výrazně gestikuluje.

Nevšimnou si nás, dokud do nás skoro nevrací.

„Eisu mi chce ukázat místo v jezeře, kde se dá chytit siven,“ řekne Tom rychle, než se stihnu zeptat, kam mají namířeno.

Zvednu obočí, což Tomovi okamžitě vžene nach do tváří.

„Hlavně se postarej, aby mušku nehodil až do stromů na druhé straně jezera,“ řekne Matisa. „Pokud teda sám víš, jak na to,“ dobírá si ještě Eisua.

Ten se na ni jenom pobaveně usměje. „Tom hází výborně,“ poznamená. „Takže s mířením nebude mít problém.“ Tom potěšeně pokývne hlavou.

Matisa obrátí oči v sloup. „Tak padejte, než začne být vedro.“ Sledujeme, jak odcházejí pryč, a sotva jim zmizíme z dohledu, Matisa se na mě obrátí s vědoucím pohledem. Počkám, dokud si nejsem jistá, že už nás nemůžou slyšet. „Myslíš, že Eisu...?“

Matise se zalesknou oči. „Ještě nikdy jsem neviděla, že by někomu prozradil svoje tajné místo na chytání ryb.“

Sokayawin najdeme, jak kontroluje trojnožky podpírající rostliny v zahradách nedaleko pole. Zemědělská půda se za ní rozléhá do dálky a stojany i různé podpůrné konstrukce jsou obtěžkány všemožnými druhy zeleniny. Matisa říká, že toto údolí je zvláštní: na většině půdy v horách prý podobné plodiny vypěstovat nelze. Tady je však léto delší a smrtná zima tu nebývá tak drsná. Během nejkrutějších měsíců *la prise* se do těchto míst stahují zvířata a hledají tu úkryt.

Kdysi se Matisini lidé pohybovali po okolních prériích. Následovali stáda a sbírali potravu v lesích i na travnatých pláních. Když se pak spojili se skupinami na jihu a přesunuli se do těchto míst, kompletně změnili způsob života: začali se dělit o nápady a nacházeli nový způsob živobytí. Spoustu rostlin, které tady běžně pěstují, jsem nikdy předtím neviděla. Také nástroje, které používají, jsou pro mě nové. U nás v pevnosti jsme tahali vědra s vodou z řeky, abychom mohli zavlažovat malinké zahrádky. Tady ale vodu z řeky odvádějí pomocí jakéhosi kola a s využitím soustavy struh ji přivádějí přímo na pole až k zízlivým rostlinám. Vlastní i jakési stroje, s jejichž pomocí sázejí i sklízí — podobají se těm, které jsme viděli i v Genyině vesnici. Mají i nástroje k oddělení semen od nečistot a kamení, a budovu, ve které shromažďují úrodu a očišťují ji před uskladněním. Některé z těchto nástrojů pracují samostatně: pohání je řeka, případně — jak se mi Matisa pokoušela vysvětlit — voda, která se proměňuje ve vzduch.

KAPITOLA DRUHÁ

Rytmické zvuky všech těch pracujících strojů mě zpočátku děsily. Připadalo mi nepřírozené, aby přístroje pracovaly samy, aniž by je ovládala lidská ruka nebo tahalo zvíře. Ale za pár týdnů jsem jejich pravidelnému hluku přivykla.

Všechny jejich postupy i způsob života jsou pro mě nové: jiné, ale přínosné.

Zahrady, které se v ranním slunci třpytí zelenavými a zlatavými odlesky, jsou tak odlišné od chabých políček u nás v pevnosti.

Když nás Sokayawin uvidí přicházet, narovná se.

Přejdeme přes měkkou půdu a do vzduchu se vznese opojná vůně zelenajících se listů a čerstvé zeminy. V Matisině vesnici existují vybrané skupiny lidí, které mají na starosti právě pěstování plodin, opečovávání zahrad a později i sklizeň. Sokayawin mezi ně sice nepatří, ale miluje pobyt tady venku a baví ji starat se o zeleninu.

„Ty dýně vypadají moc dobře,“ poznamená Matisa — v angličtině, abych rozuměla i já. „Tohle místočko jim svědčí.“

Stará paní souhlasně zamlaská. „Rozhodně tady rostou líp.“

„Změnili jste místo, na kterém pěstujete dýně?“ zeptám se.

„Když se v půdě každý rok pěstuje jedna a ta stejná plodina, rychleji se unaví. Proto přesunuli dýně ze západního kouta zahrady sem.“ Sokayawin vytáhne z opasku kousek zeleninového kořene.

Matisa pokývne k rozprostírajícím se plodinám. „Brzy už nebudeme mít úrodu kde uskladňovat.“

Sokayawin se na ni tázavě podívá. „Na to jsem zvyklá,“ podotkne. Matisa předstírá, že se zájmem zkoumá úrodu. Sokayawin si povzdechne. „Ale ty sis sem za mnou určitě

nepřišla povídat o dýních.“ A vloží si kousek kořenové zeleniny do úst.

„Meyoni dostala na starost další pohřeb,“ začne Matisa.
„Dívka přibližně v mém věku.“

Sokayawin mlčí a žvýká kořen.

„Lék pravidelně užívala.“

Po těch slovech se ženiny čelisti okamžitě zastaví. „Jsi si tím jistá?“

„To jsem.“

Stará žena se Matisa zadívá dlouze do očí. Potom se podívá na mě. Jako by se právě k něčemu rozhodla. Nakonec máchne rukou směrem k jezeru. „Pojďme se posadit.“

KAPITOLA TŘETÍ

Opustíme zahrady a najdeme si místo, z něhož máme výhled na jezero. Vítr silně fouká a vzdouvá na neskutečné zelenomodré hladině obrovské bílé vlny. Slunce nám praží na hlavu a holé paže.

Sokayawin se usadí a vyčkává, dokud Matisa znovu nepromluví.

„Zvěsti, které se šíří mezi lidmi, jsou pravdivé,“ spustí Matisa. „Ta dívka užívala lék pravidelně a přesně podle našich instrukcí. Přesto ji neochránil. Pokoušela jsem se přijít na to, jak je něco takového možné.“ Matisa zadrží dech. „Myslím si, teto, že nákaza se proměnila.“

Podívám se na Matisu. „Proměnila?“

„Mám za to, že je teď znatelně silnější. To proto ji náš léčivý přípravek už nedokáže porazit.“

Sokayawin nakloní hlavu, jako by Matisina slova zvažovala. Na tváři se jí objeví ustaraný výraz.

„Jak by se nákaza mohla zničehonic proměnit?“ zeptám se.

„Spousta věcí se v průběhu času mění jenom proto, aby přežily.“ Matisa máchne rukou kolem sebe a snaží se mi to vysvětlit. „Jako například vysoká zvěř, která žije tady nahoře

v horách. Jeleni žijící na pláních jsou kropenatí, aby se v případě nebezpečí mohli skrýt před predátory ve vysoké trávě. Ale tady v horách má jejich srst spíše našedlou barvu, to aby lépe splynuli s okolními skalami. Změnili se, aby se mohli účinněji skrývat. A v případě nákazy mohlo dojít k něčemu podobnému.“

Zamračím se ještě víc. „Takže nákaza je zvíře?“

„Ne tak úplně.“ Matisa si rukou přejede po čele. „Ale je to živý organismus — můžeme ho zabít, když převaříme vodu, v níž přežívá. Navíc spousta živoucích organismů se změnila pouze za účelem přežití. Takže nemoc mohla jednoduše udělat totéž.“

„Nákaza se ale chová jako kdykoli předtím,“ uvažuje Sokayawin nahlas. „Ani na léku se nic nezměnilo. Od té doby, co jsme přišli do tohoto údolí, tu bylina roste a daří se jí.“

„Ať už se chová, jak chce, něco se změnit muselo,“ namítne Matisa. „Cestou sem měla Em sen o tom, že drtím léčivou rostlinu na prach a potom ji zahazuji, jako by byla k ničemu. Myslím si, že její sen jen předpovídal naše potíže.“

Sokayawin se na mě zadívá. Mně se zatím vybaví i zbytek snu, o němž Matisa mluví: její tělo plné podlitin ležící v hlíně kousek od naší pevnosti. Přikývnu, ale žaludek mám nepříjemně stažený.

„Musíme to říct našim lidem, teto.“

Sokayawin znovu zamlaská. „Prozradit jim, že lék pravděpodobně ztratil účinnost, by mohlo být nebezpečné. Mohli by ztratit víru, podobně, jako se to stalo *sobkâtisiwak*.“

Při zmínce o skupině vyvrženců mi naskočí husí kůže. Opustili vesnici před rokem, měli už totiž dost všech tajností kolem léku. Z nám dosud neznámých příčin pak začali

pronásledovat Matisu. Na cestě sem se nám jim podařilo jenom o vlásek uniknout.

„Nemáme na vybranou. Musíme jim to říct,“ oznámí Matisa. Vtom ji přeruší nějaký pohyb na břehu jezera.

Kolem vodní plochy projíždí skupina jezdců v sedlech. Když se k nám dostanou blíž, poznám podle kožených náprsních krunýřů a chráničů na zápěstí, že jsou to válečníci. Huritt, jejich vůdce, jede vpředu. Je to urostlý muž oděný v tmavé kůži, dlouhé vlasy má stažené z obličeje a na vysokém černém koni působí úctyhodně a mohutně.

„Cvičí dnem i nocí,“ zašeptá Sokayawin a sleduje, jak se ženou k západu, kde se do jezera vlévá řeka.

„Ale proti Dominiu nebudou naše bojové dovednosti stačit,“ namítne Matisa. „A pokud nebudeme mít nic, co by nám pomohlo vyjednat mír, válka, o níž se mi zdávalo, nás úplně zničí.“ Rozhostí se zasmušilé ticho. Sledujeme jezdce řítící se podél pobřeží, dokud z nich nezůstanou pouhé tečky na obzoru.

„Přemýšlela jsem o pevnosti, kde žila Em — o tom, v jakém stavu byla, když jsem ji našla,“ pokračuje Matisa a na okamžik se odmlčí. „Kvůli tajnostem žili její lidé v zajetí a neustále s něčím bojovali.“

Zvednu tázavě obočí a přemýšlím, co Matisa naznačuje. Vytváří paralelu mezi jejich vesnicí a naší pevností. Tajemství jednoho muže u nás udržovalo lidi ve strachu po celá desetiletí. Chránili jsme zdi pevnosti proti domnělému přízraku a mezitím jsme trestali jeden druhého za porušení ctností.

„Ale to přece není totéž,“ namítnu. „Tajemství v naší vesnici mělo chránit zájmy jediného člověka. A nakonec ho zničilo.“ Vidím před sebou tvář našeho vůdce, bratra Stockhama,

v okamžiku, kdy jsem všem obyvatelům pevnosti vyjevila jeho zradu. Jen o chvíli později si vzal život. „Vaši léčitelé se uchýlili k tajemství, protože se tím pokoušeli ostatní ochránit.“

„Obě tato rozhodnutí byla aktem zoufalství.“

„Jenomže to vaše bylo alespoň zamýšleno pro dobro všech,“ namítám.

„Bez ohledu na to, z jakého vznikla popudu, mohou tajemství způsobit mnoho zlého,“ pronese Matisa.

V pohledu Sokayawin problemske známka neklidu. „Měla bys nám říct všechno, co máš na srdci.“

Matisa se zhluboka nadechne. „Teto, říkáš mi, že naše pochopení sebe samých i naše schopnost vidět jasně vlastní cestu vychází z příběhů a legend, které se předávají z generace na generaci. Jenže co se stane, pokud příběhy někdo změnil — co když pravdu někdo skryl? Nikomu z vnitřního okruhu léčitelů se přece naše cesta nevyjevila ve snech už celé roky.“ Matisa se podívá na mě. „A já si myslím, že když jsem našla Em a zjistila, že to bylo právě tajemství, co drželo jejich lidi ve strachu a zoufalství tak dlouhou dobu, bylo to varování. Považovali jsme své tajemství za nutné pro dobro našich lidí. Ale myslím, že nám brání vidět věci jasně. Možná že kdybychom konečně prozradili všem pravdu, mnozí z nás by zase začali snít a my bychom pochopili, kam se máme ubírat dál. Musíme našim lidem říct, co je lék a proč jsme to před nimi po celou tu dobu tajili.“

Opatrně se podívám na Sokayawin. Její výraz je sice mírný, oči jí však žhnou.

„Přeješ si zničit náš léčitelský okruh,“ řekne.

„To ne...“

„Vzhlížejí k nám jako k vůdcům, protože máme své metody, jak naše lidi ochránit. Pokud bychom je vyzradili ostatním, všechno by se tím změnilo.“

Matisa mlčí.

Sokayawin vzhlédne a zadívá se k jezeru. Když se otočí zpátky k nám, je její výraz vážný, ale ne rozzlobený. Potom promluví k Matise v jejich jazyce, otočí se a vydá se zpátky do vesnice.

Podívám se na Matisu.

„Řekla, že si musím promluvit s ostatními,“ vysvětlí mi Matisa.

„Myšlím, že ostatním se představa rozbití léčitelského okruhu nebude moc zamlouvat,“ podotknu.

Matisa pokrčí nohy, obejmeme si kolena pažemi a chvíli jen tak mlčky sedí. „Přemýšlela jsem o *sobkâtisiwak*,“ promluví potom. „Svým způsobem měli vlastně pravdu.“

„Pravdu v tom, že tě opustili a nechali napospas nepříteli?“

„Ne. Když věřili, že okruh naše lidi ve skutečnosti nechrání.“

„Ale ty *ano*. Chci říct — snažíš se o to ze všech sil.“

„Ale nedaří se nám to, selháváme.“

„To ale ještě neznamená, že měli pravdu,“ namítnu prudce. „Věří v nesmysly. Domnívají se, že lesy kolem naší pevnosti jsou zapovězené, protože se v nich skrývá něco silného a mocného, co jim váš okruh zatajil.“

„Ale léčivá rostlina pochází právě z těch lesů. A my jsme jim ji zatajili,“ podotkne Matisa. „Takže měli znovu svým způsobem pravdu.“

„Ty lesy jsou zapovězené, protože v nich před mnoha lety zmizeli vaši zvědové. Když jste mě našli, zjistili jsme přece

společně pravdu — za jejich smrt byl zodpovědný vůdce naší pevnosti. Nemělo to co do činění ani s krvácením, ani s léčivou bylinou.“

„To já vím.“ Matisa si povzdechne. „Stejně si ale nemůžu pomoci a říkám si...“

„Co?“

„Jestli za tím, že se nás *sobkâtisiwak* rozhodli opustit, nebylo něco víc než pouhá nedůvěra.“ Matisa se kousne do rtu. „Protože mě přiměla opustit naše údolí jedna jediná věc.“

Mluví o svých snech. „Matiso,“ řeknu. „Vždyť tě pronásledovali —“

„A my stále nevíme proč.“

Mlčím.

„Jenom by mě zajímalo, jestli za tím není něco víc.“ Po těch slovech vstane a opráší si ruce. „O podobné myšlenky se ale s léčitelským okruhem dělit nehodlám. Pro dnešek bude bohatě stačit, když jim povím svůj názor na naše tajemství.“

Sleduji, jak dohání Sokayawin, a srdce se mi prudce sevře. Nedaří se mi přesně pochopit její úvahy o *sobkâtisiwak*, ale s tím, jak její postava mizí v dálce, se mi vybaví slova, která pronesla o něco dřív.

Tajemství mohou způsobit mnoho zlého.

Aniž bych ji záměrně vyvolávala, vybaví se mi představa Kanea stojícího na kopci, kde jsme si dali sbohem. Když jsem mu neřekla vše, co vím o krvácení, snažila jsem se ho tím ochránit před strašlivým tajemstvím. Ale kdybych k němu byla upřímnější, byli bychom teď rozdělení?

Koutkem oka zahlédnu stín. Je to ta fenka z dřívějšíka, která se ukrývala za nejbližší skálou. Když se na ni podívám, nastraží uši. Matisa mi říkala, že dříve se psi využívali k nošení

věcí, ale od chvíle, kdy se její lidé usadili tady v údolí, je chovají jako svoje společníky.

Pane na nebesích.

„Žádné jídlo nemám,“ řeknu jí a ukážu prázdné ruce.

Fenka zavrtí ocasem.

„Kšá,“ zavolám na ni.

Ona se ale plíží směrem ke mně. Břicho drží hodně nízko u země. Je strašně vychrtlá — vlastně jsou to jenom kosti potažené kůží s ostrůvky slepených chlupů. Je celá urovaná. Připomíná mi někoho, koho jsem znávala.

Připomíná mi, že i mě kdysi soudili zejména podle toho, jak jsem vypadala.

Charlie, vydědělec z naší pevnosti, který nás cestou sem zradil a my jsme kvůli němu málem upadli do otroctví, vypadal stejně zranitelně a zdrchaně jako tahle hladovějící fena. Když jsem mu dala šanci a dovolila mu, aby se on a jeho rodina vydali na cestu s námi, bylo to hlavně kvůli pocitu viny, který zastínil můj úsudek. Potom mě ovládl hněv, když jsem ho potrestala za to, že nás zradil, a nechala jsem ho připoutaného ke stromu. Měl mizivou šanci na přežití. Zůstal tam sám...

Potlačím myšlenky na Charlieho a vykročím vpřed. Fena přede mnou sice bojácně ustoupí, ale — ať se nade mnou bůh smiluje — potom se na mě zase zadívá s nadějí v očích.

„Tak už běž,“ pobídnu ji znovu.

Vracím se zpátky do vesnice. Když dospějí k jejímu okraji, ohlédnu se a zjistím, že mě fena nenásleduje. Procházím kolem spousty budov, sleduji, jak děti dovádějí, mívám ženy i muže, kteří společně posedávají na slunci a přitom vykonávají nejrůznější činnosti: připravují pokrmy z vysoké nebo

spravují svršky. Někteří jsou oděni v kůži, což znamená, že buď právě skončili s bojovým výcvikem, nebo se na něj zrovna chystají. Několik lidí zvedne hlavu a pozorují mě, jak procházím kolem. Sice mě to trochu znervózňuje, ale už před pár týdny jsem si uvědomila, že jejich pohledy jsou plné zvědavosti, nikoli nedůvěry.

Přesto mi jejich zájem připomíná, že jsem ve vesnici pořád cizinka, a navíc jsem jim dosud nepřinesla ani žádný užitek. Stisknu zuby. Musím začít něco dělat. Cokoli.

Projdu kolem nablýskaných stavení, zbudovaných z obrovských kamenů a trámů, a zamírím ke koňským stájím.

Stojí u nich tři muži. Isiho rozeznám podle držení těla — je vzpřímený a hrdý. A dokud ho nepoznáte lépe, můžete mít také často dojem, že je pěkně dopálený. Já jsem však ráda, když spatřím jeho tvář. Když přijdu blíž, ostré hrany jeho sevřených čelistí trochu povolí.

„Emmeline,“ osloví mě.

Kývnu na pozdrav i dalším dvěma chlapcům, kteří si zrovna kontrolují jezdeckou výstroj.

„Někam se chystáte?“ zeptám se Isiho.

Ten zavrtí hlavou. „Jenom mažeme výstroj olejem,“ řekne a máchne rukou před sebe k sedlu a dalším koženým součástem. „Všechno musí být v co nejlepším stavu.“ Tím myslí: neustále připravené pro okamžité použití bojovníky. „Co tě trápí, *ankwaca*?“ Právě mě oslovil bláznivá. Zjevně nabyl dojmu, že jsem duchem nepřítomná. Zamračím se. Zalétnu pohledem k Matisinu koni — tomu, jehož Kaneův malý bráška Daniel pojmenoval Tečka. Kobyly stojí v samém středu stáda. Matisa přece říkala, že bych potřebovala mírnějšího koně...

„Chtěla by ses projet?“ zeptá se mě Isi.

„Já jenom... no, Matisa má zrovna dost práce, ale měla dojem, že by stálo za to, abych to s koňmi zkusila ještě jednou. Prý bych se měla pokusit naučit jezdit na koni. Měla pocit, že...“

„Aha,“ přeruší mě chápavě Isi. „Měla pocit, že bys potřebovala lepšího učitele.“

„Nejsem si sice úplně jistá, že právě v tom tkví můj problém. Ale ano.“

„Takže jdeš za mnou.“ Otočím se. U brány výběhu pro koně stojí vysoká dívka.

„Tansi, Leo,“ pozdraví ji Isi. „Přesně tak, Em jde za tebou.“

Důkladně si ji prohlížím — je o hlavu vyšší než já a vypadá i o něco starší. Vlasy má sčesané dozadu a stažené do copu, její oči mají barvu havraní černi, pohled má pichlavý. Vypadá, že kdyby chtěla, dokáže mě během vteřiny roztrhnout jako hada.

Pokývne bradou ke koním. „Pokud chceš ovládnout jízdu na koni, můžu tě učít.“

„Lea nemá stání,“ vysvětlí mi Isi. „Chybí jí lov.“

Lov. Každý rok po skončení tání vyrazí ti nejrychlejší a nejsilnější *osanaskisiwak* v hojném počtu na lov velikých stád a zůstávají pryč celé léto. Mají sice i jiné zdroje potravy, lov je však ceněnou — a posvátnou — výpravou, na níž mohou navíc procvičovat všechny své dovednosti. Letos se ovšem lovci kvůli zprávám ohledně Dominia museli zdržet v údolí, aby chránili své lidi.

„Kolikrát už jsi vyrazela na lov?“ zeptám se Ley.

„Letos to mělo být potřetí.“

„Takže nutně potřebuje odpovídající výzvu,“ vstoupí nám do hovoru Isi. „A tohle je ideální.“

Střelím po něm pohledem. Jenom se uculí a já zakroutím hlavou. „Už jednou jsem to zkoušela,“ vysvětlím Lee. „Nejsem si jistá, jestli mě to někdo dokáže naučit.“

„Každý to nakonec zvládne.“ Při těch slovech Lea pokrčí rameny, jako by to bylo něco, co vědí všichni. Prohlédne si mě od hlavy k patě a já cítím, jak mi do tváří okamžitě vstoupí horkost. Pokud nabyla dojmu, že jsem pro jízdu na koni naprosto nevhodná, ani slovem to nezmíní.

Cítím, že mě Isi pozorně sleduje.

„Tak dobře,“ řeknu. „Ano. Chci se naučit jezdit na koni.“

Když s Isim procházíme vesnicí, je slunce vysoko na obloze. Nohy mám z jízdy na koni ještě celé roztřesené a ruce rozbolavělé, jak jsem příliš křečovitě svírala opratě. Nešlo to zdaleka tak hladce, jak jsem doufala, ale pokud si totéž myslí i Isi, nahlas to neřekne.

Při ježdění jsem sice částečně zaplašila nervozitu a podráždění, ale teď, když mám doježděno, cítím, že se okamžitě zase vrací zpět. Mám znovu pocit, že bych měla vědět víc. Že bych měla dělat víc.

„*Ankwaca*,“ promluví na mě Isi. „O čem přemýšlíš?“

Střelím po něm pohledem. „O ničem. A to je právě ten problém.“

Než se přiblížíme ke skupince chlapců jeho věku, kteří se pohybují po pláních, Isi už neřekne ani slovo. Chystá se k nim přidat, aby mohl cvičit střelbu z praku. Vyžaduje to velikou sílu a rychlost, takže není možné, abych se to vůbec někdy naučila. A nespokojenost v mém nitru začne okamžitě narůstat. Otočím se k němu: „Co děláš, když máš pocit, že jsi...“ Chvilí hledám to správné slovo. „Ztracený.“

Isi pozvedne tázavě obočí. „Ztracený?“
 „Prostě... máš pocit, že nevíš, co dál. Netušíš, co máš dělat, i když víš, že něco bys dělat měl.“

„To jsem nikdy nezažil.“

Jistěže ne. „Ale kdyby ano? Co bys dělal?“

Isi pokrčí rameny. „Počkal bych, až to přejde.“

„Ale co kdybys nemohl čekat? Co kdyby ti na čekání nezbyval čas a na tom, co uděláš, by závisely lidské životy?“

Jenže Isiho pozornost právě upoutalo něco za mými zády. Otočím se tím směrem.

Podél vzdálenějšího břehu jezera se pohybuje několik postav. O chvíli později je vidíme zřetelněji: šest jezdců na koňských hřbetech se k nám kamenitým terénem řítí obrovskou rychlostí.

„Zvědové,“ řekne Isi.

Po celé léto vysílali místní lidé zvědy do oblasti mezi vesnicí a velikou řekou, která obtéká i naši pevnost. Chtěli mít přehled o nově příchozích. První skupinu zvěďů vyslali po našem příchodu a novinkách, které jsme přinesli, na začátku léta. Druhá se na cestu vypravila přede dvěma týdny a třetí vyjela teprve včera. Každá skupina měla být pryč tři týdny.

„To je druhá skupina,“ řekne Isi překvapeně. „Poznávám Kemeho stuhu.“

Nejsme však jediní, kdo si vracejících se zvěďů všimne. Také ostatní okamžitě zanechali veškeré činnosti a teď spěchají, aby průzkumníky pozdravili. Několik dětí se rozběhlo po pláni směrem k blížícím se jezdcům. Doufají, že budou první, kdo je přivítá doma.

Šestice ale nezpomaluje. Širokým obloukem se vyhne běžícím dětem a vřítí se do vesnice. Tryskem projede i kolem shromažďujícího se davu lidí.

„Kde jsou první zvědové? A proč se tihle vracejí dřív, než by měli?“ zeptám se Isiho.

Jezdci stejným tempem dojedou až na západní konec vesnice: zamířili ke zbrojnici a konírnám bojovníků. Ať už tedy přinášejí jakékoli novinky, chtějí se o ně nejprve podělit s válečnými veliteli.

Isi ale nikdy nespekuluje. Pozoruje jezdce s vážným výrazem. „Běž a sežeň Matisu,“ nařídí mi. „Promluví si s Nishwou a zjistím, co se děje.“

KAPITOLA ČTVRTÁ

Před ostrými slunečními paprsky se schováváme ve stínu vysokých smrků na břehu řeky. Isiho oči jsou potmělé a zamýšlené. Projednou dokonce stojí nehnutě na místě. Zato Matisa přechází tam a zpátky a její mokašiny si při chůzi šepem povídají s jehličím i trávou. Tom stojí tiše vedle mě.

Zvědové dorazili až k državě — pevnosti přistěhovalců, z níž jsme na cestě sem společně s Isim zachránili Kaneova malého brášku. A přinesli zprávu, že první skupina průzkumníků je tam držena v zajetí.

Državu postavili muži pocházející z místa daleko na východě, kterému se přezdívá Zátoka kormoránů. Usídlili se nedaleko odsud na území, které prohlásili za své bez svolení Dominia, a každého, kdo se jim pokusí postavit, zabijí. Po zádech mi přejede mráz, když si vzpomenu na jejich vůdce Leon: robustního muže s pohlednou tvář a mrtvolnými očima.

Místní zvědové nejsou zdaleka první, koho Leon a jeho muži uvěznili. Drží i ženy z východu, a dokonce zotročili i některé vyvržence z této vesnice — *sobkâtisiwak*. Při osvobození Kaneova brášky jsme uspěli jenom díky tomu, že se objevili další ze skupiny *sobkâtisiwak* a državu napadli, aby osvobodili své vězněné soukmenovce.

„To ale není všechno,“ pokračuje Isi. „Nalezli mladého muže — s bledou pleť a modrýma očima. Byl prý sám a nevypadal vůbec dobře. A hledal državu.“

Modré oči...

„To byl Charlie,“ řekne Tom.

Charlie.

Představím si jeho ledově modré oči, kterýma mě úpěnlivě prosil o milost, než jsem se otočila a nechala jsem ho v lesíku připoutaného ke stromu. Opustila jsem ho, aniž bych věděla, jestli přežije, či nikoli.

Ani teď si nejsem jistá, jestli se mi ulevilo, nebo naopak přitížilo, když slyším, že to zvládl.

„Požádal je o pomoc s hledáním državy.“

„A oni mu pomohli?“ zeptá se Tom.

Isi jenom zavrtí hlavou. „Prý se jim nezamlouval jeho výraz.“

Pocítím bodavou bolest. Dobře vím, o co Charliemu šlo. Jeho sestru Rebeccu totiž odvěkli do državy. Pravděpodobně se ji chce pokusit osvobodit. S vědomím, co je Leon za člověka... dá se říct, že Charlie nemá moc velké šance na úspěch.

Tom se dotkne mé ruky. „Charlie už není naše starost,“ řekne.

Narovnám ramena: „Já vím,“ odpovím.

„Nějaké stopy po *sobkâtisiwak*?“ zeptá se Matisa. „Jen si říkám, jak se jim tam venku asi vede.“

Isiho výraz okamžitě potemní. „Odkdy se staráme o ty, kdo svévolně opustili naši vesnici a lid?“

„Jejich odchod nám ale přece hrál do karet,“ připomene mu Matisa.

Naráží tím na Leonova bratra Juliana, který nás zajal a čekal na příjezd *sobkâtisiwak*, místo aby nás odvedl rovnou do državy.

Zaslechl totiž, že se podle nich v lesích nahoře na severu skrývá cosi velice cenného — a okamžitě z toho odvodil, že se jedná o lék proti krvácení. Měl v plánu prodat jim Matisu výměnou za to, že mu prozradí cestu, která ho do těch lesů dovede. Celý jeho nápad byl pomýlený — lesy, o nichž tehdy mluvili, jsou právě ty, které obklopují naši pevnost. Julianovo pevné přesvědčení nám však tehdy i tak nejspíš zachránilo život. Poskytl tím Tomovi šanci, aby nás našel a osvobodil.

„Tehdy jsme měli jenom štěstí,“ namítne důrazně Isi. „Kdyby skutečně vyjednávali s nově příchozími, mohlo to pro nás celé skončit špatně.“

„Jenom bych ráda věděla, jak na tom jsou.“

„Ať už je to, jak chce, Huritt povede záchrannou výpravu, která by měla naše zvědy osvobodit. Rozhodně je nehodláme nechat Leonovi napospas.“

Matisa zavrtí hlavou. „Nemyslím si, že by Huritt s něčím takovým souhlasil. Alespoň ne za stávající situace.“

„Proč ne?“

„Protože naše údolí bude potřebovat veškerou ochranu, kterou si dokážeme obstarat.“ Potom Isimu s Tomem v rychlosti objasní, na co jsme přišly. Když mluví, vidím, jak se Isiho obličej stahuje obavami.

„Takže teď už nemáte možnost vyjednávat?“ zeptá se Tom. Matisa přikývne.

„Ale kde bereme jistotu, že se s námi Dominium skutečně rozhodne bojovat?“

„I kdyby ne, stejně se nakonec ukážou. Jakmile zjistí, že naše údolí je chráněné proti nákaze, která je sužuje, objeví se tady. A pokud jim nebudeme schopni poskytnout prostředky, které by jim umožnily usadit se kdekoli jinde a žít tam v pokoji, hrozí nám neustále nebezpečí.“

Isiho čelisti se sevrou. „Musíme Hurittovi říct všechno o našem léku,“ řekne nakonec.

Matisa přikývne. „Už jsem mluvila s léčitelským okruhem. Sokayawin oznámí novinky.“

Na chvíli se všichni odmlčíme.

„Pojď,“ pobídne pak Isi Toma. „Budou nás potřebovat při výcviku.“

„Nás?“ zopakuje po něm překvapeně Tom.

„Huritt dokáže ocenit přesnou mušku. A odtud budeme potřebovat každého schopného bojovníka.“ Isi potom přejde k Matisě, jemně jí položí ruku na šiji a ona se o něj opře. I z toho prostinkého gesta je zřejmá hloubka jejich vzájemné lásky.

Isi s Tomem odejdou.

Otočím se k Matisě. „A co říkal okruh léčitelů na to ostatní? Jak se tvářili na to, že by měli prozradit, z jaké byliny lék pochází a proč to muselo celá ta léta zůstat tajemstvím?“

„Původ léku chránili po celá desetiletí,“ odpoví Matisa, „a my jsme s nimi mluvily teprve dnes ráno. Potřebují čas.“ Nejsem si jistá, jestli je z jejich slov slyšet spíš naději, nebo porážku.

„Jenže pokud bylina ztratila svoji léčivou schopnost, vlastně už není co dál tajit,“ řeknu. „Tak proč jsou pořád proti tomu, podělit se o svoji znalost i s ostatními?“

Matisa si povzdechne. „Myslím, že to má co do činění hlavně s přiznáním porážky. Sokayawin mi říkala, že když naši mudrci před lety objevili lék na krvácení, nesouhlasili všichni s tím, že našim lidem nelze důvěřovat. Převážily ale důraznější hlasy, takže se členové okruhu nakonec rozhodli původ léku utajit a všechny ostatní přesvědčili, že pouze lidé, kteří byli vyvoleni, mají schopnost lék připravovat. Celý příběh jsme tedy pozměnili a oklamali své lidi.“

„A ty si teď myslíš, že svým lidem musíte svěřit celou pravdu, abyste zjistili, kam se budou ubírat vaše další cesty?“

„Náš svět se proměňuje,“ odpoví Matisa. „A nebezpečí příchodu Dominia to jen potvrzuje. Já hluboko uvnitř cítím, že potřebujeme znát naši skutečnou historii a *takové* příběhy vyprávět dalším generacím. Jinak riskujeme, že v proměňujícím se, novém světě nakonec ztratíme sami sebe.“

Potom se obrátí tváří k jezeru. „Miluji tohle místo,“ pokračuje. „A nemůžu se smířit s představou, že by nám ho mohli vzít.“

Natáhnu se a vezmu ji za ruku. Dlouho jen tak mlčky stojíme a díváme se na břeh, na němž jsou umístěné dvě klenuté stavby — vrby propletené do zvláštní konstrukce připomínající přístřešek. Používají se pro zvláštní příležitosti a obřady, jichž jsem zatím nebyla svědkem.

„Budou mě potřebovat v okruhu,“ řekne Matisa. Otočí se a vydá se zpátky k vesnici.

Ale já si nemůžu pomoci. „Matiso?“ Zastaví se. „Říkali zvědové něco o *wibkwetinaw*?“ Použiji označení, které dali průzkumníci vesnici, v níž se teď nachází Kane i s oběma malými brášky. Nevyslovím Kaneovo jméno, jako bych tím mohla skrýt, k čemu má otázka ve skutečnosti směřuje.

„Tím směrem vůbec nejeli.“

Přikývnu, a zatímco sleduji, jak Matisa spěchá zpátky do vesnice, snažím se potlačit zklamání.

Nemysli na to.

Vtom mě upoutá nenápadný, rychlý pohyb u země kousek od mých nohou. Je to droboučkový ptáček zhruba o velikosti mého palce: má jasně červené hrdlo a křídýlky máchá tak rychle, že je skoro ani není možné zahlédnout. Namočí si zobáček do květu jednou, pak podruhé. Další, oranžový květ ale ignoruje a rozletí se pryč.

Ámopijesís. Tak se jmenuje. Isi mi prozradil, že právě takhle říkali ostatní chlapci Matisa, protože měla neustále tak naspěch, že se o ně vůbec nezajímala. Ale mylil se. Matisa se uměla zastavit na tak dlouho, aby si všimla jeho. Zatím si své city nevyznali veřejně — na něco takového ostatně ani nebyl čas —, jejich vzájemná láska je však jasně patrná. Připomíná mi to něco, co jsem svého času také měla.

A právě při té myšlence jako by se moje srdce zastavilo a udělalo kotrmelec. Sednu si, skrčím nohy a přitáhnu si kolena až k hrudi. Zaplaví mě spousta představ, v nichž vidím Kanea. Vybavuji si, jak se na mě díval, když si mě dobíral a koutky úst se mu zvedaly ve všeříkajícím úsměvu. Vidím i to, jak někomu naslouchal, nakláněl přitom hlavu a pozorně sledoval, o čem ten člověk mluví. Nebo to, jak se mu tmavé oči zalévaly touhou a dech se okamžitě zrychloval, když jsme spolu byli sami.

Slíbila jsem, že se k němu jednoho dne vrátím, ale od chvíle, co jsme dorazili sem do vesnice, nic nevypadalo tak jednoduše jako předtím. A nedávno mě napadlo, jestli na mě vůbec bude čekat, až se to konečně stane. Do mysli se

mi vloudila představa Genyi, dívky z tamější vesnice, která byla na nás všechny nesmírně milá, ale zapýřila se pokaždé, když se na ni Kane jenom podíval. Měla lesklé vlasy a zářila jako někdo, kdo vyrůstal v láskyplném prostředí.

Je možné, že se Kane mezitím posunul dál?

Když na to jenom pomyslím, pocítím v srdci takový strach a paniku, až mě to zabolí. Okamžitě se na sebe rozzlobím. Jsem bláhová — ne proto, že by se Kane nemohl posunout dál, ale proto, že pokud by k tomu mělo dojít, stejně s tím nemůžu vůbec nic dělat.

A přesto bych právě v tuto chvíli, kdy snad jen Všemohoucí ví, co všechno nás čeká, dala cokoli, jenom abych ho mohla mít po svém boku. Zoufale se podívám západním směrem, tam, kde leží *wibkwetinaw*, místo, kde jsem ho zanechala.

Ta vesnice byla totiž chráněná před krvácením, a navíc nesmírně dobře strážena. Zato cesta vpřed do Matisina údolí představovala nebezpečí, kterému už Kane nechtěl své malé brásky vystavovat. Jenže já jsem nemohla opustit Matisu — alespoň ne tak blízko od údolí, které jsem vídala ve svých snech. Ne, když už jsme toho obě riskovaly tolik, jen abychom mohly zůstat spolu.

Udělala jsem správnou věc.

A teď se musím ujistit, že mé rozhodnutí nebylo zbytečné.

KAPITOLA PÁTÁ

Ve vesnici vládne ruch a shon. Přípravy na válku jsou v plném proudu, takže muži i ženy cvičí celé dny a všichni, kdo můžou, pomáhají se shromažďováním zásob. Okruh léčitelů se nechal slyšet, že by obyvatelé vesnice měli pít pouze vodu z místních zdrojů a všechnu ostatní před použitím převařovat. Tato novinka místní velmi rozrušila a vyvolala spoustu otázek, hrozba válečného konfliktu s Dominiem však zneumožňuje jakoukoli okamžitou akci, a tak nikdo neopouští údolí.

Matisa se obává, že se připravují na válku, kterou nemůžou vyhrát.

Plně se soustředím na své úkoly: připravuji zásoby šalvěže a vyrábím masti. Brzké ranní hodiny trávím jízdou na koni s Leou, která mi věnuje čas před tím, než jí začne bojový výcvik.

Když dnes ráno zabuší na dveře, celé moje tělo se ozve na protest. Ještě nikdy mě všechno tak nebolelo jako po čtyřech dnech cvičení jízdy na koni: každý sval na ruku i mezi lopatkami sténá bolestí. Když si nedám pozor, ztuhlé nohy se mi podlamují — a bolí stejně, jako bolívala moje pochroumaná noha. Podstupovat takové mučení takhle brzy ráno je hrůza.

Nemůžu ale jenom tak sedět a nic nedělat, když všichni ostatní cvičí.

Faktem ovšem zůstává, že se mi nikdy nemusí podařit naučit se jezdit na koni pořádně.

Moje tělo jako by mi tuhle myšlenku připomínalo, když se o chvíli později drncám kolem stájí a vypadám přitom dost neelegantně a trochu potrhle. V dáli přede mnou začíná vycházet slunce a prvními paprsky rozsvěcuje tmavě modrou oblohu.

„Drž ruce u těla!“ zakřičí na mě zezadu Lea. „Zatrč lokty, takhle.“

Otočím se na ni přes rameno. Tím se ale vychýlím z rovnováhy, leknu se a okamžitě se vrhnu po koňově krku, abych se ho mohla přidržet. Zvíře se na místě zastaví, takže málem spadnu na zem.

„Do háje!“ ulevím si. Narovná se a cítím, jak se mi do tváří nahrnula červeň. „Vždyť jsem ti to říkala,“ zavolám na Leu, která se ke mně blíží přes výběh. „Nikdy se to nenaučím.“

„To není pravda,“ odpoví Lea a zavrtí hlavou. Vezme koně u tlamy za uzdu a pohladí ho po bělavém čele. „Jenom cítí tvůj strach. Poznává, že mu nevěříš.“

Shlédnu ze hřbetu toho obrovského zvířete až dolů k zemi. „Taky je to sakramentsky vysoko.“

„A v tom je právě ten problém,“ řekne Lea. „Nemůžeš si říkat, že spadneš. Pokud si to budeš myslet ty, bude tomu věřit i kůň.“

Pozvednu tázavě obočí. „A věří tomu i teď?“

Lea ukáže na moji nohu. „Vy dva jste spojení, takže musíte jednat jako jeden. Proto ti říkám, aby ses dívala tam, kam chceš jet, a ne tam, kam zrovna jedeš.“ Při těch slovech poplácá

koně po plecích. „Pokud budeš věřit ty jemu, bude na oplátku věřit on tobě. Musíš cítit, jak se pohybuje, a pohybovat se v souladu s ním. Nesmíš se tomu bránit.“ Potom ukáže na výběh. „Zkus to ještě jednou.“

„Budou tě potřebovat při výcviku,“ připomenu jí.

„Ještě mám čas. Tak do toho.“

Mlasknu, trochu zatlačím kolena a kůň okamžitě přejde do rychlé chůze. Ještě jedno pobídnutí a rozběhne se. Tentokrát držím lokty těsně přitisknuté k tělu.

„Uvolni mu hlavu,“ zakřičí Lea.

Nejdřív se zamračím, protože nerozumím, ale potom mi dojde, že bych mu měla trochu povolit opatě — škube jimi a čas od času zvrátí hlavu nazad a potom ji skloní prudce dopředu. Zaváhám. Nechci se vzdát kontroly, kterou díky utaženým opatím nad zvířetem mám, zároveň ale vidím, že když ho držím takhle nakrátko, způsobuje mu to nepříjemnou bolest. Proto sevření přece jenom trochu povolím a okamžitě se vyděším, protože zvíře ihned přejde z klusu do rychlejšího běhu. Očekávám, že se budu v mžiku poroučet k zemi — zemský povrch kolem mě ubíhá nebezpečnou rychlostí —, ale najednou mi dojde, že takové tempo je pro mě jako jezdců daleko přijatelnější.

Koňská kopyta se pohybují v pravidelném, hladkém rytmu namísto nestálého klusu, při němž kůň obvykle poskakuje po třech, a já zjišťuji, že moje tělo se mu přirozeně přizpůsobilo. Zvednu tedy zrak od země a zahledím se na zeď na vzdálenější straně výběhu, přesně jak mi radila Lea.

Kůň běží dlouhými plynými skoky podél plotu. Když mi vítr načechrá rozpuštěné vlasy, radostí se začnu smát. Místo aby mi připadala jako nechtěný pasažér na hřbetě

obrovského zvířete, cítím, že jsme spojení prostřednictvím mého sedla a nohou, jako bychom dohromady tvořili jedno jediné, velikánské a mocné zvíře. Kůň se na konci ohrady otočí a společně se vydáme zpátky k Lee.

Přitáhnu trochu opratě a ruce nechávám těsně za krkem zvířete, které postupně přejde do klusu a potom úplně zastaví kousek od Ley.

Lea se na mě usměje. „Teď totiž cítí, že mu důvěřuješ.“

Přejedu mu rukou po krku a potom ho párkrát poplácám. Kůň se ke mně otočí svým bíle zbarveným čumákem, jako by si to opravdu uvědomoval. Nemůžu si pomoci a pořád se usmívám.

„Vidíš?“ ozve se za mými zády něčí hlas. Otočím se a zjistím, že k nám od oplocení výběhu míří Matisa. Taky se usmívá. „Jenom jsi potřebovala lepšího učitele.“

Matisa čeká, až vyhřebelcuji koně, a plánuje, že se společně vrátíme do našeho stavení a nasnídáme se.

„Mám pocit, že bych tomu zvířeti měla vymyslet nějaké jméno,“ řeknu. Matisa se potěšeně usměje. „Vždyť žádné nemá!“ pronesu na svoji obranu. „Už jsem se na to ptala Ley.“

„Teď zníš úplně jako Daniel,“ odpoví Matisa. „Taky musel pořád něco pojmenovávat.“ Usměje se. Vlastně má pravdu, asi jsem v tom trochu jako Kaneův bráška. Pojmenoval Matisiny koně a tvářil se, jako by byli jeho vlastní. A kobyle, kterou jsme našli v Leonově državě, dal jméno Štístko — dokonale jí padlo. Bylo obrovské štěstí, že jsme ji našli zrovna tam a zrovna tehdy. Možná bych se jím měla nechat inspirovat.

Když jsem hotová, setkám se s Matisou u brány a společně opustíme výběh. Ještě kývneme na pozdrav Lee, která právě vyrazila směrem k výcvikovým pláním.

„Je vážně obrovský,“ navážu na předchozí rozhovor. „Myslím, že bych mu mohla říkat Šelma.“

Matisa předstírá, že o tom chvíli uvažuje. Potom přikývne. „Hezké jméno. V tom případě si ale myslím, že bys měla nějaké vymyslet i pro svého druhého přítele.“

Zarazím se. „Pro koho?“

Matisa jenom pokývne hlavou směrem za nás. Zastavím se a ohlédnu.

Fena je zpátky. Táhne se za námi jako opelichaný stín. Jakmile zjistí, že se na ni dívám, nastraží uši a začne vrtět ocasem. Povzdechnu si. Ale ona to musela pochopit jako dobré znamení, protože se okamžitě začne přibližovat a natáhne krk, aby mě mohla pozdravit čumákem. Zůstanu klidně stát a nechám ji dojít tak blízko, aby mi mohla vložit mokrý čenich do dlaně.

Matisa se kousne do rtu a s hranou vážností ke mně znovu promluví: „Jak by se jenom mohla jmenovat, když Šelma už je teď zabraná...“ Oči jí pobaveně září. „Měla bys ji pojmenovat tak, aby to vyjadřovalo vaše pouto.“

„Naše pouto?“

„No ano, to, co vás spojuje. Takže by se měla jmenovat Věrnost. Nebo Láska.“

„Spíš by se měla jmenovat Lačná,“ namítnu a znovu se zamračím. „Navíc jsem to nebyla já, kdo ji krmil.“

„Tak to asi musí mít hrozně špatnou paměť,“ pokračuje Matisa pobaveně a sleduje, jak mi fena dál očichává dlaň. Stáhnou ji. Fena okamžitě začne znovu vrtět ocasem. Povzdechnu si.

„Možná by se mohla jmenovat Naděje,“ navrhone Matisa.

„Mně se zamlouvá Lačná.“ Znovu dám ruku tak, aby na ni fena dosáhla. Když se ke mně přiblíží tentokrát, pohladím ji po hlavě.

„Tak to bude Lačná,“ souhlasí Matisa.

Něco nám zabzučí přímo u nohy. A zase je to *ámopiyésís* — malinký ptáček s červeným hrdlem. Vrhne se na malé žlutavé kvítky, které rostou kolem kamene, u něhož stojíme.

Ukážu na něj. „Když už mluvíme o jménech.“

Matisa si pohrdavě odfrkne. „Říkají mi tak, protože mám spoustu práce a odbíhám od jedné věci ke druhé. Jenomže někdo prostě potřebuje neustále něco dělat, aby dokázal vůbec existovat.“

„Říkají ti tak, protože dokud ti do cesty nepřišel Isi, nic tě nedokázalo uklidnit.“ Sleduji, jak ptáček zakrouží nad žlutými květy a pak odletí. „Jsi stejně mimořádná jako on. Tyhle květiny pro něho zjevně nebyly dost dobré. Hned tak s něčím se nespokojí.“

„Protože dobře ví, že nektar, který by z nich získal, nestojí za námahu,“ řekne Matisa.

„Přesně tak,“ věnuji jí zářivý úsměv.

A vtom se Matisa hlasitě rozesměje. Je to překrásný zvuk a už je to tak dlouho, co jsem ho slyšela naposledy. Podívám se na ni trochu pozorněji. Lesknou se jí oči. „Dnes jsi nějaká jiná.“

Matisa mlčky přikývne.

„Neseš mi novinky.“

Nejdřív se pozorně rozhlédne kolem, jako by se ujišťovala, že jsme opravdu samy. „Myslím, že jsem konečně rozluštila svůj sen.“

„Opravdu?“

„Opravdu.“